

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΙΚΟΣΑΝΗΜΕΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΕΤΟΣ Β' ΑΡΙΘ. 50

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 9 ΜΑΪΟΥ 1948 (Π. Ο. Η.)

ΤΙΜΗ ΦΥΛ. ΔΡΑΧ. 500

Η ΕΠΙΔΡΑΣΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΣΧΟΛΙΚΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΩΝ ΘΥΡΑΘΕΝ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΙΔΕΩΝ ΚΑΙ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

Β.

Ἐλέγομεν εἰς προηγούμενον ἄρθρον, ὅτι ἡ σχολικὴ καὶ παιδαγωγικὴ μόρφωσις τῆς Ἑλληνικῆς νεολαίας ἐξέκλινε πολὺ τῆς ἐθνικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς πυξίδος, εἰσαχθέντων ἐν τοῖς σχολείοις ξένων παιδαγωγικῶν καὶ ἐκπαιδευτικῶν συστημάτων, ἅτινα, οὐ μόνον δὲν εὐρίσκουσι τὴν δέουσαν ἀπήχσιν εἰς τὴν ἑλληνικὴν δοιάνοιαν καὶ ψυχὴν, ἀλλὰ καὶ παρεμβάλλουσιν ἑμποδία εἰς τὴν ἐθνικὴν καὶ θρησκευτικὴν μόρφωσιν τῆς σπουδάζουσας νεότητος.

Ὡπως εἰς τὰ σημερινὰ ἑλληνικὰ ἐκπαιδευτήρια οὐδεμίαν, ἢ καὶ ἐλαχίστην ἀποδίδουσι προσοχὴν οἱ διδάσκοντες, ὅπου ἀφορᾷ τὴν διάπλασιν τοῦ ἡθους, καὶ τὴν μόρφωσιν τοῦ χαρακτῆρος, θέτοντες ἐν μὲν Κεῖρος, ἰδὲ δὴ λεγόμενον, τὸ ἐθνικὸν φρόνημα καὶ τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα τοῦ μαθητοῦ.

Διὰ τὴν ἡ δοιάνοιαν καὶ ἡ ψυχὴ τῶν μαθητῶν δὲν πλουτίζονται ἐπαρκῶς διὰ τῶν γνώσεων τῆς ἐθνικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας, δι' ἧς ἐγχαράσσονται εἰς τὰς καρδίας τῶν μαθητῶν τὰ ἀριζήλα παραδείγματα τῆς φιλογενείας καὶ τῆς εὐψυχίας τῶν εὐσεβῶν προγόνων ἡμῶν. Καθ' ὅσον ἐκτός τινῶν ξηρῶν καὶ θεωρητικῶν γνώσεων, ὁ Ἕλλην σπουδαστής, ἐξερχόμενος τῆς σχολῆς, ἀποδύμενος εἰς τὴν κοινωνικὴν κινήσαν, οὐδὲν ἢ καὶ ἐλάχιστον συγκοιμίζει ἐκ τῆς σχολῆς ἐθνικὸν καὶ ἡθικὸν κεφάλαιον, ἀπαραίτητον διὰ τὴν εὐδόκιμον σταδιοδρομίαν τοῦ ἐν τῷ κοινωνικῷ βίῳ. Ἀπ' ἐναντίας μάλιστα οἱ νέοι κατέρχονται εἰς τὸν κοινωνικὸν στίβον μὲ τὸ ἥθος καὶ τὸν χαρακτῆρα ἀντιστρόφως διαπεπρασμένα ἐξ αὐτῶν τῶν μαθητικῶν ἐδωλίων, διότι τὴν διανοητικὴν ἱκμάδα καὶ τὴν ψυχικὴν δύναμιν αὐτῶν ἐκμυζῶσι τὰ ὕλιστικά συγγράμματα, καὶ τὰ ἡθοιοφθόρα μυθιστορήματα, εἰς ἃ ἀπορρέουσιν ἐπιδίδονται κατὰ τὴν περιόδον τῶν σπουδῶν αὐτῶν. Σήμερον, διατείνονται οἱ ὁπαδοὶ τῶν νεωτέρων ἐκπαιδευτικῶν συστημάτων, ἵνα ζήσῃ τις ἐν τῇ κοινωνίᾳ, καὶ ταταλάβῃ μίαν καλὴν θέσιν, δέον ἐπαρατήτως νὰ ἐξη γνώσεις πολλὰς, καὶ νὰ γνωρίζῃ καὶ ξένας γλώσσας ἱκανάς, ἄλλως ἀποτυγχάνει καὶ καθίσταται τῶν ἄλλων εἰς τὴν κοινωνικὴν βιοπύλιν, ὑποκειμένης

ὑπὸ τῶν ὑπερτερούντων αὐτὸν εἰς τε τὸν γλωσσικὸν καὶ ἐπιστημονικὸν καταρτισμόν.

Οὐδεὶς βεβαίως, ὁ μὴ ὁμολογῶν τὸ ἀπαραίτητον τῶν γνώσεων καὶ τοῦ ἐπιστημονικοῦ καὶ γλωσσικοῦ καταρτισμοῦ διὰ τὴν εὐκαταίαν ἀποκατάστασιν τοῦ νέου ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἀλλ' ἔστιν, ὅστις δύναται νὰ ἀρνηθῇ τὴν χρησιμότητα καὶ ἀνυσιμότητα τοῦ χρηστοῦ ἡθους καὶ τῆς ἐντιμότητος τοῦ χαρακτῆρος, ἅτινα ἀποτελοῦσι τὸν γνώμονα πάσης προόδου καὶ τὴν λυδίαν λίθον τῆς εὐδοκίμησης τοῦ νέου ἐν τῷ κοινωνικῷ αὐτοῦ σταδίῳ; Ἄλλως τε ἡ ἀπόκτησις τῶν ἡθικοπλαστικῶν κεφαλαίων ἐν τῇ σχολῇ, οὐ μόνον δὲν ἀποκλείει τὴν ἀπόκτησιν τῶν ἐπιστημονικῶν καὶ γλωσσικῶν μαθήσεων, ἀλλὰ καὶ εὐχεραίνει καὶ ὑποβοηθεῖ ταύτην, χρησιμεύουσα ὡς ἔναυσμα καὶ κίνητρον τῆς φιλοτιμίας καὶ φιλομαθείας τῶν σπουδαστῶν.

Ἐνῶ τουναντίον ἡ ἔλλειψις τῶν χρηστῶν ἡθῶν καὶ τῆς τιμότητος τοῦ χαρακτῆρος καθιστᾷ ἐν πολλοῖς ἀχρηστα, πολλῶς δὲ καὶ ἐπιζήμια τὰ κεφάλαια τῶν φῶτων τῶν ἐπιστημονικῶν. Πόσοι νέοι ἀληθῶς μὲ μόρφωσιν ἐπιστημονικὴν καὶ γλωσσικὸν καταρτισμὸν ἀρτίον, ἀντὶ νὰ ἀποβῶσι χρήσιμα μέλη ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ νὰ ἀποτελῶσι τὴν χαρὰν καὶ τὴν καύχουσαν τῆς οἰκογενείας τῶν, δὲν ἀποβαίνουσιν οἱ λιμεῶνες τῆς κοινωνίας καὶ τὸ ὄνειδος τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς πατρίδος, ἐξ αἰτίας τῆς διαφθορᾶς τῶν ἡθῶν καὶ τῆς διαστροφῆς τοῦ χαρακτῆρος αὐτῶν; Καὶ πάλιν πόσοι νέοι, ὑπολειπόμενοι τῶν ἄλλων κατὰ τὴν ἐπιστημονικὴν μόρφωσιν καὶ τὸν γλωσσικὸν καταρτισμόν, δὲν κατορθώνουσι διὰ τῆς χρηστοφείας, τῆς τιμότητος καὶ τῆς φιλεργίας αὐτῶν, νὰ δημιουργήσωσιν ἐν τῇ κοινωνίᾳ μίαν ἐπιζήλον θέσιν, τιμώντες ἑαυτούς, τὴν οἰκογένειαν καὶ αὐτὴν τὴν Πατρίδα αὐτῶν.

Διὸ καὶ δὲν εὐρίσκεται μακρὰν τῆς ἀληθείας, εἰς εἰς τις, ὅτι ἡ παρατηρούμενη τὴν σήμερον, εἴτε ποτὲ καὶ ἄλλοτε, ἐκκλυσὶς τῶν ἡθῶν, καὶ κατάνυξις τοῦ θρησκευτικοῦ καὶ ἐθνικοῦ φρονήματος ὡς πρώτην αἰτίαν καὶ πηγὴν ἔχει τὴν ὀθνεῖαν καὶ ὕλικήν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ σχολικὴν μόρφωσιν τῆς μεθηνιώσης Ἑλληνικῆς νεολαίας ἀρρέων τε καὶ

θλήων. Ὁ σοφὸς Κοραῖς ἀποφάνητο τάδε «ὅλων ἡμῶν τῶν συμφορῶν καὶ τῶν ἰδίων καὶ τῶν κοινῶν αἰτία εἶναι ἡ ἔλλειψις ἑλληνοπρεποῦς μορφώσεως τῆς νεολαίας ἡμῶν».

Ὁ δὲ ἐθνικὸς ἱστορικός, Παπαρηγόπουλος συνίστα εἰς τοὺς νεωτέρους Ἕλληνας τὴν ἐπιρροὴν καὶ τὸ πάτριον θρησκειasma καὶ τὰ ἀγνὰ ἥθη καὶ ἔθιμα τῶν πατέρων, λέγων τὰ ἐπόμενα: «Ἀντέχεσθε τῆς θείας ἀληθείας τῆς ὁρθοδόξου θρησκείας καὶ τῆς Ἑλληνικῆς σοφίας, ἥτις ἐστὶ τῶν παροικαζόντων τὸ κάλλιστον κληροδόμημα, καὶ τοῦ θείου φωτὸς τὸ ἄδυτον καὶ ἀπαστρέπτον ἀκτινοβόλημα». Ἀναντιρρήτως ἐὰν ἀφαιρέσῃ τις ἐκ τοῦ Σχολείου τὴν ἐννοίαν τοῦ ἔθνους καὶ τῆς θρησκείας, ἀφαιρεῖ ἐκ τούτου τὴν σινισταμένην τῆς μορφώσεως καὶ τὸν κύριον σκοπὸν, ὃν προτίθεται τὸ Σχολεῖον, καὶ ὅστις εἶναι ἡ καλλιέργεια καὶ ἡ ἀνάπτυξις τοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος καὶ τοῦ θρησκευτικοῦ συναίσθηματος, ἐφ' ὧν καὶ μόνον ὡς ἐπὶ ἀσφαλοῦς κρηπίδος δύναται νὰ ἐδραστῇ τὸ σχολικὸν οἰκοδόμημα: Ἰδοὺ καὶ πῶς ἀπεφάνθησαν περὶ τούτου καὶ οἱ Ἐκκλησιαστικοὶ Καιροὶ τοῦ Λονδίνου. «Ἄνευ θρησκείας τὸ ἔργον τοῦ Σχολείου δὲν δύναται νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν μορφωτικὸν σκοπὸν του. Ἀφαιρέσατε τὴν θρησκείαν ἀπὸ τὸ Σχολεῖον καὶ θὰ καταστήσῃτε αὐτὸ ἄχρηστον. Μὲ τὴν θρησκείαν δὲ δὲν ἐννοοῦμεν μόνον τὴν γνῶσιν τῶν διηγήσεων τῆς Γραφῆς καὶ τῶν γεγονότων τῆς βιβλικῆς ἱστορίας, ἀλλὰ καὶ τὴν παραδοχὴν μιᾶς καθορισμένης δογματικῆς ἀπόψεως τοῦ ἀνθρώπου, δι' ἧς καθορίζεται ἡ σχέση αὐτοῦ μὲ τὴν αἰωνιότητα, καὶ ὁ καθορισμὸς τῶν καθηκόντων αὐτοῦ πρὸς τὸν Θεόν, ὡς ἡ παραδοχὴ καὶ προσοικειώσεις τῶν μέσων τῆς θείας Χάριτος, ἄνευ τῆς ὁποίας δὲν δύναται ὁ ἀνθρώπος νὰ ζήσῃ συνετῶς καὶ εὐτυχῶς. Σχολεῖον χωρὶς Θεὸν εἶναι ἄχρηστον, θρησκεία ἄνευ δογμάτων εἶναι θρησκεία ἀτελής καὶ ἀνωφελής».

† ὁ Π. Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΔΙΑ ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

ὑπὸ τοῦ Πανιερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου τῶν

Γ.Ο.Χ. κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ε) Πρὸς τὰς ἀποφάσεις, ἃς ἔλαβον αἱ Σύνοδοι ἀπασῶν τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἐξ ἀφορμῆς τῆς σχετικῆς προτάσεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου περὶ τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, καταδικάσαι τοῦτο, ὡς ἀντορθόδοξον καὶ ὡς προπαγανδιστικὸν τῆς Λατινικῆς Ἐκκλησίας.

ΣΤ) Πρὸς τὴν Πατριαρχικὴν Ἐγκύκλιον τοῦ 1931 τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου πρὸς πάσας τὰς Αὐτοκεφάλους Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας, καθ' ἣν τὸ ζήτημα τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου θεωρεῖται ἐπίδικον καὶ συζητήσιμον ἐνώπιον Πανορθόδοξου Συνόδου, καὶ καθ' ἣν Ἐγκύκλιον ἐκ τῶν προτέρων καὶ διαρρηθὴν καταδικάζεται ἡ μονομεροῦς ἐφαρμογὴ τοῦ νέου ἡμερολογίου ἐν περιπτώσει διαφωνίας. ἔστω καὶ μᾶς μόνον Ἐκκλησίας πρὸς ἀποφυγὴν τῆς διασπάρσεως τῆς ἐνότητος τῶν Ἐκ-

κλησιῶν ἐν τῷ εορτασμῷ τῶν εορτῶν,

Ζ) Πρὸς τὴν πλειψηφίαν τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τῶν ἱσταμένων ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τοῦ ἐκ παραδόσεως ἡμερολογιακοῦ καθεστώτος, καὶ μάλιστα τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων, δι' ἣν ἡ ἀντικατάστασις τοῦ πατρίου ἡμερολογίου διὰ τοῦ Γρηγοριανοῦ τοιούτου θὰ κατενέγκῃ θανάσιμον πλῆγμα εἰς τὰ αἰωνόβια δικαιώματα Αὐτῆς ἐπὶ τῶν πανσέπτων Προσκυνημάτων τοῦ Παναγίου καὶ ζωοδόχου Τάφου, ἅτινα διὰ πολυτίμων θυσιῶν καὶ αἱμάτων Μαρτυρικῶν ἐκτίσθη διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἡ Θεοφρούρητος Ἀγιοταφικὴ Ἀδελφότης τοῦ Ἱεροσολυμιτικοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου.

Καὶ μόνον ὁ τελευταῖος οὗτος λόγος θὰ ἤρκει νὰ καταστήσῃ ἀπάσας τὰς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας ἐφεκτικὰς εἰς τὴν ἀποδοχὴν τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, ἵνα μὴ, καὶ ἄκουσαι αὐταί, ἔλθωσιν εἰς ἐνίσχυσιν τῶν ὑπὸ τῶν Λατίνων διεκδικουμένων ἀνυπάρχοντων δικαιωμάτων ἐπὶ τοῦ Παναγίου Τάφου καὶ τοῦτο ἐκ στοιχειώδους καὶ ἱερᾶς ἀλληλεγγύης πρὸς τὸ Ὁρθόδοξον Πατριαρχεῖον τῆς Ἁγίας Σιών, τῆς Μητρὸς ταύτης τῶν Ἐκκλησιῶν, ἥτις ἀπ' αἰώνων θεόθεν ἐτάχθη ἄγρυπνος φρουρὸς καὶ φύλαξ τοῦ Παναγίου Τάφου.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, κοινάτω ἡ Γερασίμια καὶ Ἱερὰ τῆς Πανορθόδοξου Συνόδου Χορεία, ἂν εἶναι δίκαιον καὶ τῷ Θεῷ εὐάρεστον, Ἱεράρχαι γηράσαντες εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἐκκλησίας νὰ καταδικασθῶσιν εἰς τὴν ἐσχάτην τῶν ποινῶν, διότι εἶχον τὴν εὐψυχίαν καὶ τὸ θάρρος τὸ Ἀρχιερατικὸν νὰ καταγγείλωσι τῆς Διοικούσης Ἱεραρχίας μίαν καινοτομίαν ἀντικειμένην πρὸς τοὺς Κανόνας, καὶ τὴν ἀκραίην ὁρθοδοξίαν, καὶ νὰ διακόψωσι τὴν μετ' αὐτῆς Ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν, ἵνα μὴ καταστῶσι καὶ οὗτοι κοινωνοὶ καὶ συνυπεύθυνοι δι' αὐτήν.

Καὶ ὅταν καταδικάζωνται εἰς καθαίρεσιν Κληρικοί, καὶ δὴ Ἱεράρχαι, διότι ἔχουν τὴν ἀντίληψιν τῆς ὑψηλῆς αὐτῶν ἀποστολῆς, ἥτις πρώτιστα καὶ μάλιστα ἐγκτεῖται εἰς τὴν παντὶ σθένει καὶ πάσῃ θυσίᾳ ἀπαρασάλευτον καὶ ἀπαραιρέωτον τήρησιν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων καὶ τῶν Συνοδικῶν Διατάξεων «μὴ μεταίροντες αἰῶνια ὅρια, ἃ ἔθεντο οἱ Σεβάσμιοι πατέρες ἡμῶν» τότε ποῦ θὰ στηριχθῶσιν ἐν τῷ μέλλοντι αἱ ἐλπίδες τῆς Ἐκκλησίας καὶ δὴ εἰς τοὺς κρισίμους τούτους μεταπολεμικοὺς καιροὺς, καθ' οὓς δημιουργεῖται μία νέα κοσμογονία εἰς ἣν προώρῳται ἡ Ἐκκλησία νὰ χρησιμεύσῃ ὡς συνισταμένη τῆς νέας ἀναπλάσεως καὶ ἀναγεννήσεως τοῦ Κόσμου διὰ τῶν αἰώνων Ἀρχῶν τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῆς εἰρήνης ἃς ἐνεκαινίασεν ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἃς καὶ Ἀρχων εἰρήνης ἀπεκλήθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διὰ στόματος τοῦ προφήτου Ἠσαΐου «Θεὸς ἰσχυρὸς, ἐξουσιαστής, Ἀρχων εἰρήνης, πατὴρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος».

Ὡς κατακλείδα τοῦ παρόντος ὑπομνήματος ἐκφράζομεν τὴν χρηστὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἀκράδαντον πεποίθησιν ἡμῶν, ὅτι ἡ Μεγάλῃ Τοπικῇ Σύνοδος ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι συσκαετομένη καὶ τὴν θείαν καὶ ὑψίστην Αὐτῆς ἀποστολὴν συναισθανομένη, θὰ ἀγαθυνθῇ νὰ δώσῃ εἰς τὸ ὑπὸ κρίσιν ζήτημα τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ εορτολογίου τὴν ἔγκυρον καὶ Κα-

νονικὴν λύσιν ἐν τῷ πλαισίῳ τῶν θείων καὶ ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν ὁρθόδοξων θεσμῶν πρὸς ἐνωσιν ἁπασῶν τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν καὶ χριστιανῶν εἰς τὸν ἐορτασμὸν τῶν χριστιανικῶν ἐορτῶν καὶ τὴν τήρησιν τῶν νηστειῶν, καὶ πρὸς ἄρσιν τοῦ ὁμαδικοῦ σκανδάλου, ὅπερ προὐκάλεσεν, ὡς μὴ ὤφειλεν ὁ χωρισμὸς αὐτῶν εἰς τὸν θρησκευτικὸν καὶ ὁρθόδοξον παλμόν.

Ἐπίσης στεργῶν τρέφομεν τὴν πεποίθησιν καὶ γλυκερὰν τὴν ἐλπίδα, ὅτι οἱ συγκροτοῦντες τὴν Γερμαν καὶ σεβασμίαν ταύτην πανορθόδοξον Σύνοδον Μακαριώτατοι Πατριάρχαι καὶ Σεβασμιώτατοι Ἱεράρχαι θὰ εὐδοκήσωσιν ἐν τῇ διακρινούσῃ αὐτοὺς εὐθυδικίᾳ καὶ μεγαθυμίᾳ νὰ ἀκυρώσωσι τύποις πάσας τὰς κατ' οὐσίαν ἀκύρους καθαιρέσεις, τὰς ἐπιβληθείσας διὰ λόγους ἡμερολογιακοὺς εἰς τοὺς μείναντας πιστοὺς εἰς τὴν ἡμερολογιακὴν παράδοσιν, καὶ τηρήσας, κατὰ τὸν ὅρκον ὃν ἔδωκαν ἐνώπιον τοῦ θυσιαστηρίου, ἀλώβητον τὴν ἱερὰν παρακαταθήκην, ἣν ἔλαβον κατὰ τὴν χειροτονίαν αὐτῶν.

Καὶ τοῦτο, ἵνα πάντες ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ ἐν τῇ Ἀγίᾳ Καθολικῇ καὶ Ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ δοξάζωμεν τὸ πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων Ἀμήν.

ΤΕΛΟΣ

ΚΡΙΣΕΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΓΝΩΜΗΣ ΤΗΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ ΑΝΑΘΕΩΡΗΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑΚΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ

ὑπὸ τοῦ Πανιερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου τῶν Γ.Ο.Χ. κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Ἐχοντες ὅπ' ὄψιν τὰ πρακτικὰ τῆς ἐπὶ τοῦ Συντάγματος Ἀναθεωρητικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ ἐκ τῆς μελέτης τῶν γνωμῶν ἃς ἀντήλλαξαν τὰ μέλη αὐτῆς ἐπὶ τῆς θέσεως τοῦ παλαιοημερολογιακοῦ ζητήματος ἀπέναντι τοῦ Συντάγματος ἐξ ὧν γνωμῶν ἀντιλήφθημεν, ὅτι τὸ ζήτημα τοῦτο δὲν ἐξητάσθῃ ἀπὸ Ἐκκλησιαστικῆς πλευρᾶς, οὐδὲ κατεννοήθῃ ἡ σπουδαιότης τῶν συνεπειῶν τούτου διὰ τὴν εἰρήνην τῆς Ἐκκλησίας. Διὸ καὶ προβαίνομεν εἰς τὴν ἐμπεριστατωμένην ἀνάπτυξιν τῆς σημασίας καὶ τῆς σοβαρότητος, ἣν ἐνέχει διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τὸ ζήτημα τοῦ ἡμερολογίου, ἐπιθυμοῦντες νὰ ὑποβοηθήσωμεν τὰ ἀξιότιμα μέλη τῆς ἀναθεωρητικῆς ἐπὶ τοῦ Συντάγματος Ἐπιτροπῆς καὶ νὰ διαφωτίσωμεν τὴν δημοσίαν γνώμην.

Ἐκ τῶν συζητήσεων, αἵτινες διεξήχθησαν ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς εἰρημένης Ἐπιτροπῆς προκειμένης συζητήσεως περὶ τῆς θέσεως τοῦ παλαιοημερολογιακοῦ ζητήματος ἀπέναντι τοῦ Συντάγματος, ἐξηγάγομεν τὸ συμπέρασμα ὅτι τοῦτο δὲν ἡρευνήθη καὶ δὲν ἐκρίθη ποσῶς ἀπὸ Ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως, ἀφοῦ ἐπρόκειτο νὰ συζητηθῇ κατὰ πόσον ἐπετρέπετο ἡ ἀπόλυτος καὶ ἐλευθέρᾳ χρήσις τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου ἐν ἰδίαις Ἐκκλησίαις καὶ δι' ἰδίων λειτουργῶν ὑπὸ τῶν παλαιολογιτῶν.

Ἐντεῦθεν προήλθον κατὰ τὴν συζήτησιν αἱ διχογνωμίαι καὶ διαφωναίαι μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς, τῶν μὲν θεωρησάντων τὸ ζήτημα τοῦ ἡμερολογίου, ὡς ζήτημα Διοικητικὸν καὶ πειθαρχικόν, τῶν δὲ ὡς ζήτημα θρησκευτικῆς συνειδήσεως, ἔστω καὶ πεπλανημένης. Τούτου ἕνεκα, οἱ μὲν πρῶτοι, οἵτινες ἐξέλαβον τὸ ζήτημα τοῦτο ὡς ζήτημα τάξεως καὶ πειθαρχίας ἐχαρακτήρισαν τοὺς παλαιοημερολογίτας ὡς

ταραξίας καὶ ἐπαναστάτας κατὰ τῆς κρατοῦσης Ἐκκλησίας, καὶ ὡς τοιοῦτους ἔκριναν ἀναξίους νὰ προστατευθῶσιν ὑπὸ τοῦ Συντάγματος, οἱ δὲ δεύτεροι, διίσχυρισαν ὅτι τὰ ἐλατήρια τῶν παλαιοημερολογιτῶν, εἶναι καθαρῶς θρησκευτικὰ καὶ ἐκκλησιαστικά, ἀπορρέοντα ἐκ τῆς εὐθείας τῆς ὁρθοδόξου συνείδησως αὐτῶν, ἔκριναν τοὺς ὡς ὑπεράγαν θρήσκους, καὶ συνεπῶς ἀξίους νὰ τύχωσιν ὑπὸ τοῦ Συντάγματος πλήρους ἐλευθερίας καὶ προστασίας εἰς τὴν ἀσκήσιν τῶν θρησκευτικῶν αὐτῶν καθηκόντων ἐν τοῖς ἰδίοις αὐτῶν ναοῖς καὶ δι' ἰδίων λειτουργῶν, δικαιώματος οὕτινος ἀπωλαύουσι ἅπασαι αἱ θρησκευτικαὶ δοξαζαὶ καὶ λατρεῖαι ἐν τῷ Κράτει, τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως οὗσης ἀπαραβιάστου.

Ὡστε, ἂν ἐξετασθῇ τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα ἀπὸ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς τοῦ πλευρᾶς, καὶ ἀποδειχθῇ, ὅτι τοῦτο δὲν εἶναι ζήτημα διοικήσεως καὶ πειθαρχίας ἀλλὰ ζήτημα ἔχον σχέσιν καὶ ἀναφορὰν πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ ἱεροὺς Κανόνας, πρὸς τὰς παραδόσεις καὶ πρὸς τὴν ὁρθόδοξον θείαν λατρείαν, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ Δόγμα τῆς ἐνότητος τῶν Ἐκκλησιῶν, οὐδεὶς ὁ ἀντιλέγων, ὅτι ἡ χρῆσις τοῦ πατρίου ἡμερολογίου ἐν τῇ ὁρθόδοξῃ Ἐκκλησίᾳ, οὐ μόνον δὲν ἀπαγορεύεται ὑπὸ τοῦ Συντάγματος, ἀλλὰ καὶ ἐπιβάλλεται αὐτῇ καὶ εἰς τὴν κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν, ὡς πρῶτον ὁ λόγος δι' ἐπιχειρημάτων θὰ καταδείξῃ.

Τὸ ζήτημα τοῦ ἡμερολογίου ἀναντιρρήτως διὰ τὴν πολιτείαν καὶ τὰς ἐμπορικὰς καὶ κοινωνικὰς συναλλαγὰς καὶ συννενοήσεις εἶναι ζήτημα ῥόνου καὶ ἡμερομηνίας. Διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ὅμως εἶναι ζήτημα οὐχὶ χρόνου καὶ ἡμερομηνίας ἀλλὰ ζήτημα ἐνώσεως ἁπασῶν τῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν ἐν τῷ ἐορτασμῷ τῶν ἐορτῶν καὶ ζήτημα τάξεως καὶ εὐθυμίας ἐν τῇ ὁρθόδοξῃ Θείᾳ Λατρείᾳ.

Ὅντως οἱ Ἅγιοι καὶ Θεοφόροι Πατέρες τῆς Ἀγίας Οἰκουμένης Συνόδου (325), ὅταν ἐθέσπισαν καὶ καθιέρωσαν τὸν Πασχάλιον κανόνα πρὸς καθορισμὸν τῆς ἡμέρας τοῦ Ἁγίου Πάσχα, τοῦ ἐνιαυσίου κύκλου τῶν ἐορτῶν, τῶν νηστησίων ἡμερῶν, καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν λειτουργιῶν καὶ τελετῶν τοῦτον συνέταξαν καὶ ἐστήριξαν ἐπὶ τῆς βάσεως τῆς ἑαρινῆς ἰσημερίας τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου.

Τοῦτο δὲ πράττοντες οἱ συντάκται τοῦ Πασχαλίου Κανόνος, ἀναμφίρως δὲν ἐσκόπων νὰ καθορίσωσι τὴν ἀκρίβειαν τοῦ χρόνου τοῦ θ' ὅπερ εἶναι ζήτημα τῶν ἀστρονόμων καὶ τῶν μαθητικῶν, ἀλλὰ νὰ καθιερώσωσι τὸν ταυτόχρονον ἐορτασμὸν τῶν ἐορτῶν ὅφ' ὧν τῶν Ἐκκλησιῶν, καὶ τὴν ὁμοίμορφον τέλει τῶν θρησκευτικῶν τελετῶν καὶ τῶν ψυχικῶν καθαρμῶν εἰς ἔδειξιν τῆς αὐτῆς πίστεως, τῆς αὐτῆς θείας λατρείας, καὶ τῆς πρὸς ἀλλήλους χριστιανικῆς ἀγάπης καὶ ὁμονοίας.

Διὸ καὶ ὁ Ἱερός Χρυσόστομος, ἀπειθονόμενος πρὸς τοὺς χριστιανούς, τοὺς δυστροποῦντας νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τὸν ὅπ' αὐτοῦ τῆς Ἀγίας Οἰκουμένης Συνόδου θεσπισθέντα Πασχάλιον Κανόνα, λέγει τὰ ἑξῆς: «Δυσὸν θάτερον ἢ ἄγνοιαν τῶν 318 Πατέρων, ὡς οὐκ ἀκριβῶς εἰδόντων, καταγινώσκεις, ἢ δειλιαν, ὡς εἰδόντων μὲν, ὑποκρινομένων δὲ, καὶ προδόντων τὴν ἀλήθειαν. Ὅταν γὰρ μὴ μένης ἐφ' οἷς ἐνομοθέτησαν ἐκεῖνοι, ταῦτα ἔπεται πάντως» Καὶ παρ' αὐτοῦ λέγει ὁ αὐτὸς Ἱερός τῆς Ἐκκλησίας Πατὴρ. «Οὐδὲ γὰρ οἶδεν ἡ Ἐκκλησία ἀκρίβειαν χρόνου, ἀλλ' ἐπειδὴ παρὰ τὴν ἀρχὴν πᾶσιν ἔδοξε τοῖς πατράσι, διηρημένους, ὁμοῦ συνελεῖν, καὶ ταύτην ὁρᾶν τὴν ἡμέραν (τοῦ Πάσχα) τὴν συμφωνίαν πανταχοῦ τιμῶσα, καὶ τὴν ὁμόνοιαν ἀγαπῶσα ἡ Ἐκκλησία ἐδέξατο τὸ ἐπιταχέν».

Κατὰ ταῦτα τὸ ἡμερολόγιον διὰ τὴν Ἐκκλησίαν χρησιμεύει, οὐχὶ ὡς χρονόμετρον, ἀλλ' ὡς εἰς ἐνωπικὸς κρῖκος εἰς τὴν χρυσοῦν ἀλυσσον ὧν τὸν ἐπὶ μέρους Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, καὶ ὡς μία ποῖσις τῆς Ὁρθοδόξου θείας λατρείας. Ἐφ' ὅσον δὲ ἡ μονομερὴς ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου ὑπὸ τινων μόνων Ἐκκλησιῶν, διασπᾷ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ βιωσῇ καὶ ἐκδηλώσῃ τῆς πίστεως, ἥτις γίνεται διὰ τῶν ἐορτῶν καὶ τῆς θείας λατρείας, καὶ πάλιν ἐφ' ὅσον τὸ ἡμερολόγιον, μὴ προσαρμοζόμενον πρὸς τὸν

ὁπὸ τῆς Ἀγ. Οἰκουμενικῆς Συνόδου καθιερωθέντα Πασχάλιον Κανόνα ἐπιφέρει μίαν σύγχυσιν καὶ ἀναταραχὴν εἰς τὸν ἐνιαύσιον κύκλον τῶν ἐορτῶν, εἰς τὴν διάταξιν τῶν Εὐαγγελικῶν καὶ Ἀποστολικῶν περικοπῶν, τῶν νηστησίων ἡμερῶν, καὶ τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἱεροτελεστιῶν καὶ δὲν δύναται τις νὰ δι᾿σχυρισθῇ σοβαρῶς, ὅτι ἡ ἀποδοχὴ τοῦ νέου ἡμερολογίου ἐν τῇ θείᾳ λατρείᾳ δὲν θίγει τὴν Ὁρθόδοξον ἐννοίαν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας. Τοῦτου ἕνεκα ὡς ἀντορθόδοξον καὶ ὡς παγκόσμιον σκάνδαλον ἔχαρᾳ κτήρισαν τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον καὶ αἱ πανορθόδοξοι Σύνοδοι αἱ συγκληθεῖσαι ἐν Κων/πόλει τῷ 1583, 1587 καὶ 1593 ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Οἰκ. Πατριάρχου Ἱερεμίου τοῦ Βου καταδικάσασαι τοῦτο ὡς καινοτομίαν τῆς Πρεσβυτέρας Ρώμης καὶ ὡς αὐθαίρετον καταπάτησιν τῶν ἱερῶν Κανόνων. Ἐπίσης ὡς ἀντορθόδοξον καὶ προσηλυτευτικὸν ὄργανον τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας ἐχαρκτήρισαν τοῦτο καὶ ἀπ᾿ αἱ οἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι (τῷ 1902) ὅτε Συνοδικῶς συνεσκέφθησαν περὶ αὐτοῦ ἐξ ἀφορμῆς σχετικῆς ἐρωτήσεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

(ἔπεται συνέχεια)

ΟΙ ΧΡΥΣΑΕΤΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΕΡΙΠΕΤΑ

Εἶνε παγκοίνως γνωστὸν ὅτι κατὰ τὴν πολεμικὴν περιόδον προέκυψαν τὰ αὐτόματα λεγόμενα κέρδη τῶν διαφόρων ποικιλιωδῶν μικρῶν καὶ μεγάλων ἐπιχειρηματιῶν.

Εἶδον ἀνθρώπους, τέως μηδαμινούς καὶ ἀγνώστους, ἐν οἷς καὶ τινες ἀμφιβόλου ἡθικῆς, ἀνθρώπους διανύοντας πλήρη στερήσεων τοῦ βίου, ν' ἀποβάλλουν αἰφνιδίως τῆς πενίας τὰ ὅσκη καὶ νὰ περιβάλλουν ἑαυτοὺς μὲ τὸ λαμπρότερον ἐνδυμα τοῦ πλούτου καὶ τῆς ματαιοδοξίας. Αὐτοὶ εἶνε οἱ περισσώτεροι τῶν νεοπλούτων. Πόθεν ἔσχον τὰ πλούτη ταῦτα; ἄδελον. Κατὰ τὴν πολεμικὴν περιόδον καὶ ἐπὶ κατοχῆς πολλαὶ θεμιταὶ καὶ ἀθέμιτοι ἐδημιουργήθησαν ἐπιχειρήσεις καὶ αὐτομάτως ἐξ αὐτῶν ἀμύθητα προέκυψαν κέρδη. Οὕτω οἱ τέως μηδαμिनοὶ καὶ ἄσημοι, οἱ πενόμενοι καὶ γυμνητεύοντες ἴσως, ἐνεφανίσθησαν αἰφνιδίως πρὸ τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας ὡς φωτεινὰ μετέωρα πλούτου καὶ εὐημερίας, κάτοχοι ἀμαξῶν καὶ αὐτοκινήτων καὶ θαλαμηγῶν. Ἡ κοινωνία εἶδε τὴν μεταβολὴν ἑκπληκτος. Διότι μέχρι τοῦ μεγάλου πολέμου ἐγνώριζε τοὺς ἀληθεῖς ἀριστοκράτες τοῦ πλούτου καὶ τοῦ πνεύματος, ἐγνώριζε τὰς ἀρχοντικὰς οἰκογενείας, τοὺς εὐγενεῖς εὐεργέτας τοῦ ἔθνους, οἵτινες τὸ χρέμα αὐτῶν, διὰ μακρᾶς καὶ ἐπιμόχθου ἐργασίας κτηθέν, διέθετον εἰς πράξεις εὐγενεῖς καὶ γενναίας. Ἄλλ' οἱ νεόπλουτοι;... Πλήρεις ὑπεροψίας καὶ μεγαλαυχούντες, τ' αὐτόματα αὐτῶν κέρδη, τὰς μεγάλας τῶν περιουσίας σκορπίζουν ἀφειδῶς μόνον εἰς ἀπολαύσεις καὶ ἀκολασίας μόνον εἰς διαφθοράς καὶ εἰς παντοειδῆ ἀκατανόμαστα ὄργια. Οὐδεμία ἐξ αὐτῶν πρᾶξις εὐγενῆς καὶ ὡραία, οὐδεμία ἀντίληψις ὑπὲρ τοσούτων κοινωνικῶν ἀναγκῶν, ἀλλ' ἀνάλητοι ἐνώπιον τῆς δυστυχίας τοῦ πλησίον, σπαταλοῦν ἀφειδῶς τὸ ἀκόπως κτηθέν χρέμα μόνον διὰ τὴν πρόσκαιρον ἡδονὴν καὶ τὴν πρόσκαιρον εὐτυχίαν. Αἰσθητάματα εὐγενῆ, κοινωνικῆ ἀλληλεγγύης, στοργῆς, καθήκοντος, πάντα ταῦτα εἶνε ἀγνώστα εἰς αὐτοὺς. Μικραὶ δianoiai, ψυχαὶ πεπωρωμένα, χαρακτηριστὲς μικροπρεπεῖς, ἀνίκανοι νὰ ἐργασθῶν, ἀνίκανοι νὰ συντελέσουν εἰς τὴν πρόοδον, διανύουν τὸν βίον ἀκό-

ρεστοί, ἄλληστοι, ἐπιδιώκοντες καὶ ἄλλους θησαυροὺς καὶ νέας ἀπολαύσεις. Τοιοῦτος ὁ βίος τῶν περισσοτέρων νεοπλούτων τῆς πολεμικῆς περιόδου τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὅρει ἀφρόνως τὸ αἷμα τῶν τέκνων τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ εἰς τὰ ὄρη, εἰς τὴν μαχὴν τὰ πεδία, αὐτοὶ συναθροίζον χρυσίον, τὸ ὅποιον πολυπλασιάζουν κατόπιν εἴτε παίζοντες εἰς τὸ χρηματιστήριον εἴτε τὰ χαρτοπαιγνεῖα καὶ ἐπαναπαύονται κατόπιν ἐπὶ τῶν δαφνῶν των... χρηματιστηριακῶν τῶν ἀγώνων.

Ἡ ἡθικῶς ὑγιαίνουσα ἑλληνικὴ κοινωνία, βδελυσομένη αὐτοῦς, ὡς ἀποστρέφῃ τὸ πρόσωπον μετὰ περιφρονησεως εἰς πᾶσαν ἐμφάνισίν των. Ἡ ἑλληνικὴ οἰκογένεια, ἡ τραφεῖσα καὶ προαχθεῖσα διὰ τῶν ἀγνῶν, τῶν ἀναλλοιώτων θερησκευτικῶν παραδόσεων, ὡς ἐμμένη εἰς αὐτάς, ἀποστρεφόμενη πάντα ἀνῆθικον νεωτερισμόν. Οἱ κερδίζοντες τὸν ἄρτον τῆς ζωῆς διὰ τῆς τιμίας αὐτῶν ἐργασίας, ὡς εἶνε ὑπερήφανοι. Διότι τὴν ἐργασίαν ταύτην εὐλογεῖ τοῦ ὑψίστου ἡ δεξιὰ. Μόνον οἱ καλὴν χεῖρσιν τοῦ ἑαυτῶν πλούτου ποιούμενοι, εἶνε ἄξιοι τῆς παγκοίνου ἐκτιμήσεως καὶ εὐγνωμοσύνης. Οὗτοι εἶνε οἱ ἀληθεῖς ἀριστοκράται τῆς Ἑλλάδος, οἱ μεγάλοι εὐεργέται τῆς πατρίδος, οἱ θαυμαεῖς χορηγοὶ παντὸς κοινωνικοῦ ἢ ἐθνικοῦ σκοποῦ, οὗτοι εἶνε οἱ λαμπροὶ τῆς φιλογενείας χρυσαετοί, ἐνῶ οἱ κερδίζοντες ἀκόπως τὰ ἑαυτῶν πλούτη καὶ ἀκόπως αὐτὰ εἰς νυκτερινὰ ὄργια σπαταλῶντες, ὁμοιάζουν τὰ ἔρπετα αἶνα μὴ ἀντέχοντα νὰ ἴδουν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ τὸν ἥλιον, σήπονται ἐντὸς τοῦ σκότους καὶ τῆς σαπρίας. Τιμὴ καὶ δόξα εἰς τοὺς αἰθεροβάμονας αἰετοὺς τοῦ φωτός, αἰσχος καὶ κατάρα εἰς τὰ δυσώδη ἔρπετα τοῦ σκότους.

† Πρωτοσύγ. ΑΛΕΞ. ΓΡΗΓΟΡΟΠΟΥΛΟΣ

Εἰς ὁ ἐταζὼν καρδίας καὶ νεφροῦς

Ὁ Θεὸς ἀναφέρεται ἐν τῇ Γραφῇ ὡς ἐτάζων καρδίας καὶ νεφροῦς καὶ χαρακτηρίζεται ὡς καρδιογνώστης. Ἄς τὸν ἐξετάσωμεν ὑπὸ τὴν ἐποψίν ταύτην ἐν ἀντιπαροβολῇ πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς. Ἡ μελέτη εἶναι ἐνδιαφέρουσα· τὰ διδάγματα εἶναι μεγάλα.

Ἀρχαῖος ἡμῶν πρόγονος, ἐκ τῶν σοφωτέρων, ἐπεθύμει νὰ ὑπῆρχεν εἰς ἕκαστον ἀνθρώπον θυρίς τις ἀνοικτὴ, διὰ τῆς ὁποίας νὰ διαφαίνεται ἡ ψυχὴ αὐτοῦ καὶ νὰ βλέπωνται τὰ τελοῦμενα ἐν αὐτῇ. Ἡ ἐπιθυμία του αὕτη ἀπεδείκνυνεν, ὅτι ὡς ἔχομεν οἱ ἄνθρωποι δὲν δυνάμεθα νὰ διαγινώσκωμεν ὁ εἷς ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἄλλου τὰ ἐντὸς δ' ἑκάστου ἀπομένουσι κρυπτά καὶ μυστηριώδη.

Υπάρχουσιν ἄνθρωποι νομίζοντες, ὅτι εἶνε ὀρεῖς καὶ δεινοὶ ψυχολόγοι καὶ δι' ἀπὸ τῆς φυσιογνωμίας ἡμποροῦσι νὰ μαντεύσωσι τὴν καρδίαν, καὶ διὰ τῆς αἰσθητῆς μορφῆς νὰ εἰσδύσωσι μέχρι τῆς ψυχῆς τῆς ἀόρατου. Προσέχουσιν δὲ οὗτοι εἰς τοὺς βηματισμοὺς τῶν ποδῶν, εἰς τὰς κινήσεις τῶν εἰρῶν, τὰ βλέμματα, τὰ μειδιάματα, τοὺς τόνους τῆς φωνῆς, καὶ εἰς αὐτὰ πιστεύουσιν, ὅτι ἐννοοῦσι τὰ τελούμενα εἰς τὰ βάθη τῶν καρδιῶν.

Βεβαίως πολλάκις τὰ αἰσθητὰ ταῦτα φαινόμενα ἐλέγχουσιν τὴν δι' αὐτῶν ἐκφαινόμενην ψυχὴν. Δὲν δίδουσιν ὅμως πάντοτε τὴν ἀληθὴ ταύτης εἰκόνα καὶ χαρακτηρισμόν. Οἱ μὲν πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων πολὺ μικρὰν ἢ εὐδεμίαν ἔχουσιν ἱκανότητα εἰς τοιαῦτα μαντεύματα. Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ ἐμπειρότεροι πολλάκις πλανῶνται καὶ ἀπατῶνται.

Ἀπατῶνται, διότι πολλάκις εὐρίσκονται ἀπέναντι

χαρακτήρων δυσκόλων, εὐμεταβλήτων, ἀσχηματιστων, πολυσυνθέτων, ὑπούλων, ἐπιτηδείων, ἐνιέχνων ὑποκρυπτομένων καὶ ὑποκρινομένων. Πλανῶνται, διότι τὰ ἐξωτερικὰ φανόμενα τοῦ σώματος, τῆς μορφῆς, τῆς φωνῆς, κρίνουν ὅχι σπανίως μὲ ἢν ἔχουσιν ψευδῆ προκατάληψιν περὶ τοῦ καθόλου χαρακτήρος τοῦ προσώπου ἢ ὀρισμένων αὐτοῦ διαθέσεων, καὶ διότι πολλάκις τὰῦτα εἰς οὐδεμίαν σχέσιν εὐρίσκονται πρὸς τὴν ἐσωτερικὴν κατάστασιν τῆς ψυχῆς, συμβαίνει δὲ νὰ χαρακτηρίζωσιν αὐτὴν κατὰ τρόπον ὅλως ἀντίθετον πρὸς τὸν πραγματικόν.

Ποσάκις δὲν ἀπατώμεθα εἰς τὰς περὶ τῶν ἄλλων κρίσεις μας! Ποσάκις δὲν ἀναγκάζομεθα νὰ τὰς τροποποιήσωμεν ἐν μέρει ἢ νὰ τὰς μεταβάλωμεν ἐξ ὁλοκλήρου! Ποσάκις δὲν ἐλαινολογήσαμεν τὴν πλάνην μας περὶ τοῦ χα α κτῆρος τοῦ δαίμονος ἢ τοῦ δαίμονος! Ποσάκις δὲν μετεμελήθημεν, διότι ἠδικήσαμεν ἀνθρώπους ἀξίους πάσης ὑπολήψεως, ποσάκις δὲν ἐμείναμεν ἐκπληκτοί, διότι πολὺ ἄργά, τυχαίως πῶς ἴσως, ἀπεκαλύφωμεν καρδίαν τέρατος, ὅπου ἐνομιζομεν ὅτι ἐπάλλετο καρδίᾳ ἀγγέλου. Ποσάκις δὲ καὶ ὅπου ἀκόμη μαρτυροῦσι πράξεις καὶ ἔργα αἱ δικαί μας κρίσεις δὲν εὐρίσκονται εἰς ῥιζικὴν ἀντίθεσιν πρὸς τὰς γνώμας τῶν ἄλλων!

Ἐν αὐτῇ τῇ ἱστορίᾳ ἀπαντῶσι μορφαὶ αἰνιγματώδεις καὶ ποικιλότροποι, τὰς ὁποίας ὁλόκληροι αἰῶνες δὲν κατώρθωσαν νὰ διαφωτίσωσιν. Οἱ πλεόν ἂντίθετοι χαρακτηρημοὶ ἐδόθησαν εἰς αὐτάς. Οἱ σύγχρονοι τῶν, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἐγνώρισαν ἐκ τοῦ σύνεγγυς, τοὺς ὕμνησαν καὶ τοὺς καθύβρισαν, τοὺς ἐπευφήμησαν καὶ τοὺς ἐλοιδορήσαν, τοὺς παρέστησαν ἄγιους καὶ τέρατα, ἕκαστος κατὰ τὴν διάφορον κρίσιν του· οἱ δὲ μεταγενέστεροι, οἱ δυναμενοὶ νὰ κρίνωσιν ἀπαθέστερον καὶ δικαιότερον καὶ νὰ δώσωσι μᾶλλον ὀρισμένην περὶ αὐτῶν εἰκόνα, καίτοι ἔχοντες ἐνώπιόν των πληθὺν λόγων καὶ πράξεων τοῦ τε ἰδιωτικοῦ καὶ τοῦ δημοσίου των βίου, ἐπηρέησαν τὰς ἀντιφάσεις καὶ τὰς ἐναντιότητας τῶν γνωμῶν.

Ὅποια δὲ δυσκολία εἰς τὴν διάγνωσιν τοῦ ἥθους τῆς ψυχῆς ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν τῆς μορφῆς φαινομένων, ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν, ἐκ τῶν χειλέων, ἐκ τῆς φωνῆς! Ποσὰ μορφὰ διὰ τοῦ κάλλους τῶν, τῆς συμμετρίας τῶν, τῆς γλυκύτητος, τῆς χάριτος τῶν, τῆς φαινομένης γαλήνης καὶ ἡμερότητος τῶν δὲν κατακτῶσιν ἀμέσως τὴν ἐμπιστοσύνην μας καὶ δὲν μᾶς προδιαθέτουσιν εὐμενῶς, κατόπιν δὲ μικρᾶς ἢ πολλῆς γνωριμίας ἀποδεικνύονται ἀπατηλαί, ὅμοιαι πρὸς λαμπροὺς τάφους, οἵτινες ἐγκρύπτουσι σὴν καὶ δυσωδίαν, πρὸς ὥραιον ρόδον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὑφέρει σκόλη, πρὸς ἀνθοῦσαν χλόην, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἐνεδρεφεῖ ἔχιδνα μοχθηρὰ καὶ δηλητηριώδης; Ποσὰ φωναὶ ἀρμονικαὶ καὶ ἡδύμοιαι δὲν ἀποδεικνύονται δολεραὶ καὶ ὀλέθριοι σειρήνων φωναί; Ποσὰ δὲ τραχεῖα καὶ κακὸς τοιαῦται, καὶ ποσὰ μορφὰ ἀποκρουστικὰ κατὰ τὸ φαινόμενον, εὐτελεῖς, ἁγροῖκοι, ψυχραὶ ἢ ἀντιπαθητικαὶ δὲν ἐγκρύπτουσι χαρακτήρας ἐνίμους, καρδίας εὐγενεῖς ἀξίας πάσης ὑπολήψεως καὶ ἀγάπης;

Τοιοῦτοι οἱ ἄνθρωποι. Δὲν δύνανται νὰ εἰσδύωσιν ὁ εἰς εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἄλλου. Τὰ ἐντὸς ἐνὸς ἐκάστου εἶναι μυστηριώδη πολλάκις καὶ δυσδιάκριτα. Εἰκάζομεν περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα νὰ εἴμεθα βέλαιοι, πολλάκις δὲ καὶ πλανώμεθα καὶ ἀπατώμεθα.

Ἀλλὰ δὲν πλανώμεθα μόνον περὶ τῶν ἄλλων. Πλανώμεθα πολλάκις καὶ περὶ ἡμῶν αὐτῶν. Καὶ τὸ αἶνιγμα, τὸ ὁποῖον ὅχι σπανίως ὀρθοῦται μυστηριωδέστερον ἐνώπιόν μας, εἴμεθα ἡμεῖς αὐτοί.

Ἄλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον παρουσιάζεται ὡς μυστηριωδέστερον αἶνιγμα εἶναι ὁ ἑαυτὸς μας. Ἡ αὐτογνωσία, μολοντί ἀποτελεῖ τὸν πρῶτον ὕρον πάσης τοῦ ἀνθρώπου εὐδοκίμησης, δυστυχῶς ἀπὸ ὀλίγων κατορθοῦται. Ἡ ἔννοια τοῦ περιφύου ῥήτου «Γνωθὶ σεαυτὸν», τὸ ὁποῖον οἱ σοφοὶ πρόγονοί μας εἶχον ἀναγράψει ἐπὶ τῆς προσώφους τοῦ μαντείου τῶν Δελφῶν, ἀπὸ ὀλίγου εἶναι συναισθητή.

Ναὶ πόσοι δὲν ἔχουσιν ἐν εἰλικρινείᾳ πεπλανημένην περὶ ἑαυτῶν συνείδησιν καὶ γνώμην, εἴτε ὡς πρὸς

τὸ σύνολον τοῦ χαρακτήρος τῶν, εἴτε ὡς πρὸς ὀρισμένα σημεῖα αὐτοῦ;

Πόσων παλμῶν μας δὲν ζητοῦμεν μάτην τὸ διατί; Πόσων σκέψεων καὶ αἰσθημάτων μας δὲν ἐρμηνεύομεν διαφοροτρόπως καὶ μὲ τὰς πλέον ἀλλοκότους ἀντιθέσεις; Ποσάκις δὲν χάνεται ἡ πνευματικὴ μας ὕψις εἰς βάθη τῆς συνειδήσεώς μας. Ποσάκις οὐδ' αἰσθανόμεθα κἂν προσηκόντως τὰ πάθη, τὰ ὁποῖα τὴν ταράττουν;

Ποσάκις οὐδ' ὑποπεύομεν, ὅτι ἔχομεν ἐλαττώματα, τὰ ὁποῖα ὅλος ὁ κόσμος βλέπει; Ποσάκις δὲν νομιζομεν ἱκανότητας τὰς ἀδυναμίας μας, προτερήματα τὰς ἀτελείας μας ποσάκις δὲν νομιζομεν ἑαυτοὺς κατάρους, ἐνῶ ἔχομεν ἀνάγκην λουτρῶν, ἀμιάτους ἐνῶ ἔχομεν ἀνάγκην ἀπολυμάνσεως, σοβαροὺς, ἐνῶ μᾶς παρακαλοῦθαι τὸ γελοῖον, σπουδαίους, ἐνῶ μᾶς καταβαρύνει ἡ ἐλαφρότης, καλυτέρους ἀπὸ τοὺς πλεον καλοὺς, ἐνῶ ἴσως οὐδεὶς ἡμῶν εἶναι χειρότερος; Ποσάκις δὲν καταντῶμεν φαρισαῖοι, εὐχарιστοῦντες τῷ Θεῷ δι' ἄρετας μας ἀνυπάρκτους, ἐνῶ τελωνικῶς ἔπρεπε νὰ τύπωμεν τὸ στήθος ζητοῦντες ἄφεσιν ἁμαρτιῶν!

«Οὐδεὶς οἶδε τὰ τοῦ ἀνθρώπου εἰμὴ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου ἐν αὐτῷ» (Κορίθ. 2, 11). Ναὶ ἀλλ' ὅταν τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου διαφωτίζεται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Πνεύματος, ὅταν τὴν αὐτογνωσίαν ἡμῶν ἐν πάσῃ ταπεινωφροσύνῃ καὶ πτωχεῖᾳ πνεύματος ζητῶμεν παρ' Ἐκεῖνου, ὅστις μόνος ἐτάζει καρδίας αἱ νεφροὺς.

Ὁ Θεός, μόνος Αὐτὸς εἶναι καρδιῶν ὁ στήθος. Ἐνώπιον Αὐτοῦ τὰ πάντα γυμνά καὶ τετ ἀρηλισμένα· τίποτε δὲν μένει κρυπτόν καὶ κεκαλυμμένον.

Τὸ πνεῦμα μας, ἡ καρδιά μας, οἱ διαλογισμοί μας, αἱ ὀνειροπολήσεις μας, αἱ διαθέσεις οἱ παλμοί μας, τὰ θελήματά μας, οἱ πόθοι μας, αἱ ἐπιθυμίαι μας ὅλα γενικῶς τὰ ἐν ἡμῖν εἶναι γνωστὰ ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὸν Θεόν, ἀπὸ τῶν μεγαλυτέρων μέχρι τῶν μικροτέρων, ἀπὸ τῶν ὑψηλοτέρων μέχρι τῶν ταπεινοτέρων ἀπὸ τῶν φωτεινοτέρων μέχρι τῶν σκοτεινοτέρων, ἀπὸ τῶν εἰλικρινεστέρων μέχρι τῶν ὑποουλτοτέρων, ἀπὸ τῶν ἀκριβοδεστέρων μέχρι τῶν ἡρεμωτέρων, ἀπὸ τῶν ἡδωτέρων μέχρι τῶν πικροτέρων, ἀπὸ τῶν πλεόν ἀγίων μέχρι τῶν μᾶλλον, σατανικῶν. Ὅποιοιδήποτε κἂν ᾖ ἡμεῖς καὶ ὅπουδήποτε καὶ ᾖ εὐρίσκόμεθα ἢ καταφύγομεν, ὅσην δύναμιν ὑποκεισθῶμεν καὶ ᾖ ἔχωμεν, μακρὰν παντὸς ἀνθρωπίνου ὀφθαλοῦ ᾖν κρυβώμεν, εἰς τὴν ἐρημιωτέραν χαράδραν, εἰς τὴν βαθυτέραν καὶ σκοτεινότεραν ὁπῆν, ὅπου οὐδὲν περὶ ἡμᾶς τὸ ἔμψυχον, ὅπου οὐδὲ χόρτον ἀνθεῖ, οὐδὲν ἐντομον βομβεῖ, οὐδὲ σκόλης ἔρπει, οὐδὲ ἀνεμος πνέει· ὅπου τὸν ἑαυτὸν μας ἀκόμη ᾖν ζητήσωμεν νὰ διαλάθωμεν συνεχόντες τὴν ἀναπνοὴν μας, κλείνοντας τοὺς ὀφθαλμούς μας, καταστέλλοντες τοὺς παλμούς μας, ὑπεράνω ἡμῶν, περὶ ἡμῶν, ἐντὸς ἡμῶν εἶναι Εἰς, ὁ ὁ ἐτάζων καρδίας καὶ νεφροὺς καὶ πρὸ Αὐτοῦ ὅλοι αἱ κρύπται, καὶ ὅποι καὶ ἀτραποὶ καὶ οἱ λαβύρινθοι καὶ τὰ σκότη τῆς ψυχῆς μας εἶναι ἐν πλήρει φωτί, διότι Οὗτος εἶναι Φῶς καὶ καλεῖται Παῦς φῶς. Ὁ μὲν. Ὁ μὲν. Ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων δυνάμεθα νὰ κρυβώμεν ἀπ' Αὐτοῦ ὅχι· τοὺς ἀνθρώπους δυνάμεθα νὰ ἀπατήσωμεν· Αὐτὸν ἀδύνατον. Ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἡμπορεῖ νὰ παραγνωρισθῶμεν πολὺ ἢ ὀλίγον. Ἀπὸ Αὐτὸν οὐδαμῶς, οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον.

Ἄς τὸν φοβώμεθα ἐπομένως καὶ ἄς ἐλπίζομεν εἰς Αὐτόν. Ἄς τὸν φοβούμεθα, διότι μᾶς βλέπει καὶ ἄς μᾶς κρίνῃ. Δὲν δυνάμεθα μὲν νὰ κρύψωμεν ἀπ' αὐτοῦ τὴν καρδίαν μας, δυνάμεθα ὅμως νὰ τὴν παρατήσωμεν ἐνώπιον τοῦ εὐθείαν, δυνάμεθα νὰ τὴν καταστήσωμεν τοιαύτην, ὥστε νὰ μὴ φοβῆται τὸ φῶς. Καὶ ἄς ἐλπίζομεν εἰς Αὐτόν τὸν ἐτάζοντα καρδίας καὶ νεφροὺς, ὅσοι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων παραγνωρίζομεθα καὶ ὑποτιμώμεθα, διότι Αὐτὸς μᾶς βλέπει ὅποιοι εἴμεθα καὶ κατὰ τὴν καρδίαν μας θὰ μᾶς ἀποδώσει.

Ὁ κόσμος ὅλος ᾖν ἐσφαλένως μᾶς ἔκρινε καὶ μᾶς ἠδίκησε. Αὐτὸς μᾶς γνωρίζει καὶ θὰ κάμῃ δικαίαν τὴν κρίσιν. Οἱ ἄνθρωποι ἐξ ἐπιπολαϊότητος ἐκ κακῆς προκαταλήψεως, ἐκ φθόνου, ἐκ προσωποληψίας

ταί ἐξ ἄλλων ἐμπαθῶν ἐλατηρίων κινούμενοι πλανῶν-
και καὶ ἀπατῶνται κρίνοντες ἀλλήλους. Ἀλλ' ὁ
Θεὸς εἶναι ὑπέρτερος ἀμαρτίας, ἀτελειῶν καὶ ἐλατ-
τωμάτων ἀνθρωπίνων. Αὐτὸς εἶναι ὡς ὁ Ἀπόστολος
Πέτρος εἶπεν ὁ Κ α ρ δ ι ο γ ν ὡ ς τ η ς π ἄ ν τ ω ν.
Ὡς καὶ ἀποδώσῃ ἐκάστῳ κατὰ τὴν καρδίαν, αὐτοῦ.
Ἀρχιμ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΝΑΣΙΜΗ Σ

ΣΥΓΧΩΡΗΣΩΜΕΝ ΠΑΝΤΑ ΤΗ ΑΝΑΣΤΑΣΕΙ ΚΑΙ ΟΥΤΩ ΒΟΗΣΩΜΕΝ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Καμμία ἀνθρωπίνη δύναμις τῆς ἐποχῆς μας δὲν θὰ
δυναθῇ νὰ ἐξαρθῇ εἰς τὸ ἀτέμον ὕψος τῶν Θεῶν καὶ
φρικτῶν τοῦ Χριστοῦ Μυστηρίων. Καμμία διάνοια σύγ-
χρονος δὲν θὰ κατορθώσῃ νὰ συλλάβῃ καὶ νὰ ἐκδηλώ-
σῃ τὰ θαυμάσια τοῦ Θεοῦ. Καμμία γλῶσσα δὲν θὰ ἐπι-
τύχῃ νὰ μεταδώσῃ τὸ ὑπερφύεθ θάμα ἀπὸ τῆς ἐναν-
θρωπίσεως τοῦ Κυρίου μέχρι τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ,
διότι ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ ἡ ὑπερέχουσα πάντα νοῦν δὲν
φρουρεῖ τὰς καρδίας ἡμῶν καὶ δὲν κατευθύνει τὰ νοή-
ματα ἡμῶν.

Ποῖα ἀληθῆ, ποῖα σεμνά, ποῖα δίκαια, ποῖα ἀγνά,
ποῖα προσφιλή, ποῖα εὐφρημα λογιζόμεθα;

Ἄ καὶ ἐμάθομεν καὶ παρελάβομεν καὶ ἠκούσαμεν
καὶ εἶδομεν, ταῦτα πράσσομεν;

ΟΧΙ: Διότι οἱ ὀφθαλμοὶ μας δὲν φωτίζονται ἀπὸ
τὸ Ἅγιον τῆς Ἀναστάσεως φῶς. Δὲν ἀνῆλθομεν εἰς τὸν
Γολγοθᾶν φέροντες τὸν Σταυρόν, δὲν ἐχλευάσθημεν,
δὲν ὑβρίσθημεν, δὲν ἐραπίσθημεν, δὲν ἐμασιγώθημεν,
δὲν ἐποτίσθημεν ὄξος, δὲν συνεσταυρώθημεν μετ' Αὐτοῦ,
δὲν ἐκεντίσθημεν διὰ λόγῃς, δὲν ἐφορέσαμεν ἀκάνθινον
Στέφανον, δὲν ἐχύσαμεν τὸ αἷμα μας, δὲν κατήλθομεν
εἰς τὸν Τάφον.

Ἀλλὰ μήπως ἡ διάνοιά μας ἐφθασε μέχρι τοῦ Σταυ-
ρικοῦ μαρτυρίου, ἡ μήπως ἡ Γλῶσσα ὕμνης ἐν συντρι-
βῇ τὸν ἐπὶ Σταυροῦ κρεμασθέντα ἐν μέσῳ ληστών;

Μήπως ἀνελογίσθημεν ὅτι χάριν ἡμῶν ὑπέστη ὁ
Κύριος τῆς δόξης ἐκουσίως τὰ ἅγια καὶ φρικτὰ πάθη
του, ἡ μήπως ἡσθάνθημεν συντριβὴν τῶν καρδιῶν μας
ταπεινωθέντες πρὸ αὐτοῦ;

Μήπως παρευρέθημεν εἰς τὸν μυστικὸν δειπνον καὶ
ἐλάβομεν ἐκ τῶν χειρῶν του τὰ ἅγια δῶρα του; ἡ μή-
πως ἠκούσαμεν αὐτὸν λέγοντα λάβετε φάγετε καὶ πίετε
τοῦτο ἐστὶν τὸ σῶμα μου καὶ τὸ αἷμα μου καὶ τοῦτο
ποιεῖτε εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν;

Μήπως ἡσθάνθημεν τὴν ἁγίαν Αὐτοῦ Ἀνάστασιν ὡς
τὴν χάρισαν ἡμῖν τὴν ζωὴν καὶ συντρίψαν τὰ δεσ-
μὰ τοῦ ἄδου καὶ ἐξαλείψαν τῆς ἀμαρτίας τὸ σκότος;

ΟΧΙ: Διότι αἱ κακαί, τὰ πάθη, οἱ ἐγωῖσμοι, τὰ
μῖση, αἱ ὑποκριταί, τὰ ψεύδη, αἱ συκοφαντίαι, ὁ ὕλι-
σμός, τὰ συμφέροντα καὶ ὅλαι αἱ ἀμαρτίαι αἱ ἐκ τοῦ
φθόνου προκαλοῦμεναι, ἐτύφλωσαν τῆς ψυχῆς μας τοὺς
ὀφθαλμοὺς καὶ συνεσκότισαν τῶν διανοιῶν μας τοὺς
λογισμοὺς καὶ ἐπόρρωσαν ἡμῶν τὰς καρδίας.

Ἐσπεύσαμεν βέβαια εἰς τοὺς Ἱερούς Ναοὺς, παρη-
κολουθήσαμεν τὸ ὑπερφύεθ δράμα τοῦ ἐκουσίου πάθους
τοῦ Κυρίου καὶ ἡξιώθημεν ἀκοῦσαι τὴν ἁγίαν αὐτοῦ
Ἀνάστασιν.

Παρ' ὅλα ὅμως ταῦτα δὲν ἐξήλθομεν περιπτυσσό-
μενοι ἀλλήλους, δὲν ἀντηλλάξαμεν τὸν ἀσπασμὸν τῆς
συγγνώμης, δὲν ἡσθάνθημεν τὸ σκίστημα τῆς ἀγάπης,
τῆς ἀγάπης ἐκείνης χάριν τῆς ὁποίας Ἐκεῖνος ἔχυσεν
τὸ τίμιον καὶ ἅγιον αἷμα του, τῆς ἀγάπης τὴν ὁποίαν
ἡξίωσε καὶ χάριν τῆς ὁποίας ἀπέθανε.

Δὲν ἡσθάνθημεν τὴν ἀνάγκην νὰ ἀκολουθήσωμεν
αὐτὸν ἔστω καὶ χωρὶς τὸ βάρος τοῦ Σταυροῦ του, ἔστω
καὶ χωρὶς τὰ παθήματά του, ἔστω καὶ χωρὶς τὸν τάφον
του.

Δὲν ἐφθάσαμεν οὔτε τὴν δωδεκάτην.

Μὴ δειλιῶμεν ὁμοῖ.

Διότι κάποια λάμπης φωτὸς ἀκτινοβολεῖ γύρω μας.
κάποια ἀπάρχουσαι ἀκόμη ἀγνώτεραι ψυχαὶ μας παρῶ-

χουν ἐλπίδα κάποια θεῖα πνοὴ δι' αὐτῶν ἀραιώνει τὸν
μολυσμὸν καὶ ἀποπνικτικὸν ἀέρα μας.

Ἡ πνοὴ ἐκείνη τὴν ὁποίαν ἔσβυσε πρὸς στιγμὴν ἡ
ἀνθρωπίνη ἀχαριστία, ἡ πνοὴ ἡ ἁγία ἡ ὁποία ἐδαπανή-
θη διὰ τὴν ἀγάπην, ἡ πνοὴ ἐκείνη ἡ ὁποία κατηναλώ-
θη διὰ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν δικαιοσύνην, ἡ πνοὴ
τέλος ἐκείνη ἥτις δὲν ἀπεμακρύνθη ἀλλὰ περιύπτατο
ὑπεράνω τοῦ τάφου του καὶ ἡ ὁποία ἐπανῆλθε σὺν τῇ
Ἀναστάσει του διὰ νὰ ἀποκτήσῃ ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ τὴν
αἰωνιότητα.

Λοιπὸν ἀδελφοί.

Μέσα ἀπὸ τὰ συντρίμματα, ἀπὸ τὰς ὁμοβροντίας
τῶν πυροβόλων, τοὺς στεναγμοὺς καὶ τὰ δάκρυα μητέ-
ρων καὶ συζύγων τὰ παθήματα φίλων καὶ γνωστῶν, τοὺς
θρήνους ἀθῶων παιδίων, ἅς ἀκουσθῇ καὶ πάλιν γλυκὰ
καὶ ἀπαλὰ τὸ ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ καὶ ἅς διαχυθῶν
μ' αὐτὸ μαζὶ λίγες ἀκτίνες ἐλπίδος, εἰρήνης, χαρᾶς
ἐνθυμίζουσαι εἰς ἡμᾶς, πῶς ἐκεῖνος πρὸ εἰκοσι αἰῶνων
ἐθυσιάσθη ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ διὰ νὰ χάρισῃ τὴν ἀγάπην,
τὴν εἰρήνην καὶ τὴν δικαιοσύνην, καὶ πῶς μόνον αὐτὸν
ἐπικαλούμενοι εὐλογοῦντες καὶ εἰς αὐτὸν μόνον καταφεύ-
γοντες μετὰ πίστεως, θὰ εὐρωμεν πάλιν τὰ πολυτίμα
αὐτὰ ἀγαθὰ τὰ ὁποία σήμερον ἔχομεν χάσει.

Ἄς φωτισθῶμεν ἀπὸ τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ
Κυρίου καὶ ἅς ἀπορρίψωμεν τὸν φθόνον καὶ ὅλας τὰς
ἐξ αὐτοῦ ἐκπορευομένας κακίας καὶ ἅς ὀπλισθῶμεν με-
τὰ τὸν Σταυρόν διὰ νὰ καταστῶμεν ἄξιοι τῆς ἀγάπης καὶ
τοῦ ἐλέους Ἐκεῖνου ὃν ἐλησμονήσαμεν καὶ ἐπροδώσαμεν
μικροῦ τοῦ ἀπαγχονισθέντος ἀγνώμονος μαθητοῦ του
γενόμενοι.

Ἄς ἀναλογισθῶμεν ὅτι χάριν τῆς πρὸς ἡμᾶς ἀπε-
ράνου ἀγάπης του, δὲν ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπόν του
ἀφ' ἡμῶν εἰσέτι καὶ ἅς βεβαιωθῶμεν ὅτι ἀνευ τῆς ἐ-
κείνου προστασίας, ἀνευ τῆς ἐκείνου εὐλογίας καὶ χά-
ριτος οὐδεμία ἄλλη ἐλπίς ἀπομένει.

Ἄς εὐχηθῶμεν ὅπως ἡ ἀνθρωπότης ἐπανέτρεψεν τὴν
ὁδὸν τῆς ἀληθείας καὶ ἰδιαιτέρως ὅπως ἡ δοκιμαζομένη
πατρίς μας κατορθώσῃ ἐδραιομένη ἐν τῇ ἁγίᾳ ὁρθοδό-
ξῳ πίστει, ὀπλιζομένη μετὰ τὸν Σταυρόν καὶ φωτιζομένη
μετὰ τὴν Ἁγίαν Ἀνάστασιν, ν' ἀγάγῃ τὰ τέκνα αὐτῆς
εἰς τὴν εἰρήνην ἐν ὁμονοίᾳ καὶ ἀγάπῃ καὶ χαρᾷ περι-
παικωμένα καὶ ἀνταλλάσσοντα τὸν θεῖον χαριετισμὸν.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ.

Ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ.
Σ. ΡΑΥΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚ ΤΩΝ ΣΕΛΙΔΩΝ ΤΗΣ ΕΞΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ἹΕΡΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Καὶ ἐξόριστος ἀκόμη ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ χρυσό-
στομος ἐδέχετο τὰ βέλη τῶν ἐχθρῶν του.

Ἄν καὶ καθηρημένος καὶ δειωμένος, ἦτο ἐν
τοῦτοις ὁ πραγματικὸς τῆς Ἐκκλησίας ποιμὴν εἰς
τὴν συνειδήσιν μυριάδων θαυμαστῶν του Αὐταὶ αἱ
πρὸς τὴν ἐξορίαν πορεῖαι του συχνὰ ὁμοιάζον με-
θραμβευτικὰς ὑποδοχὰς καὶ προσελάσεις.

Οἱ δίδωται του, φθονοῦντες τὴν δόξαν του καὶ
τὴν ἀρετὴν του ἔπλασαν ποικίλας συκοφαντίας, ἵνα
δημιουργήσωσι εἰς βάρος του κανονικὰς αἰτίας καθαι-
ρέσεως καὶ ἐκπτώσεως ἀπὸ τῆς Ἀρχιερωσύνης καὶ
τοῦ Πατριαρχικοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως Θρόνου του.
Οἱ δοσηρεστημένοι Ἐπίσκοποι, τοὺς ὁποίους κανο-
νικῶς ἐκάθηρε διὰ τὴν ἀναξιότητά των, συσπειρω-
θέντες περὶ τῆς Αὐτοκρατείας Εὐδοξίας, τῆς ὁ-
ποίας ἐπίσης ἤλεγχε τὸν ἀτάσθαλον καὶ ἀδικοπρα-
γίαν γέγοντα βίον, κατώρθωσαν νὰ ἀπαρτίσωσι
ψευδοσύνοδον καὶ νὰ ἐξενέγκωσι καθαιρετικὴν ἀπό-
φασιν ἐναντίον του πλάσαντες κατηγορίας παντοει-
δεῖς εἰς βάρος τῆς πίστεως καὶ τῆς ἠθικῆς του.

Ἢ παρὰ τὴν Ἀρὴν συγκροτηθεῖσα ψευδοσύνο-

δος ἀφοῦ ἀναπολόγητον καὶ παρὰ πάντα θεῖον καὶ ἀνθρώπινον νόμον, βάσει συκοφαντιῶν καὶ ψευδομαρτυριῶν, ἐξήνεγκε καθάρσιν ἐναντίον τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, ὥρισε νὰ ὑποστῇ ἐξορίαν εἰς τὴν Κουκουσὸν τῆς Ἀρμενίας. Τὸ μέρος τοῦτο τῆς ἐξορίας ἐστερημένον τακτικῆς συγκοινωνίας, προσβαλλόμενον ἀπὸ ληστρικὰς συχνὰς ἐπιδρομὰς, ἄγριον, δυσχερὲς καὶ τελείως ἀκατάλληλον διὰ τὴν τετραυσιμένην ὑγίαν τοῦ ἀσθενικοῦ Χρυσοστόμου ἐπίτηδες ἐξευρέθη, ἵνα ἐκεῖ ὁ ἅγιος ἀσφαλῶς ἀπολεσθῇ.

Ἡ ἀπὸ τῆς Κων)πόλεως ὁδοιπορία τοῦ ἦτο πολὺ δι' αὐτὸν κουραστική, πολλὰς δὲ κατ' ὁδὸν οἱ φυλάσσοντες αὐτὸν καὶ παρακολουθοῦντες πρὸς τὴν ἐξορίαν, στρατιῶται ἠναγκάζοντο νὰ σταθμεύωσι, διότι ὁ σεπτὸς ἐξόριστος ἠσθάνετο ἐξηντημένας τὰς δυνάμεις του, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ βαδίσῃ. Οἱ Ἐπισκοποὶ τῶν Ἐπαρχιῶν, τὰς ὁποίας διήρχετο πολλάκις ἐδείκνυν ἀπέναντί του βάνανσον συμπεριφορᾶν. Ὅταν δὲ ἔφθασεν εἰς τὰ μέρη τῆς Καισαρείας συνεχίζων τὴν ὁδοιπορίαν πρὸς τὴν ἐξορίαν του, ἰδοὺ τὴν ὑπέστη καθὼς ὁ ἴδιος διηγεῖται.

Εἶχε φθάσει, λέγει, ἐκεῖ ἀποκαμιωμένος καὶ ταλαιπωρημένος, βασανισμένος ἀπὸ σφοδρότατον πυρετὸν καὶ διατρέχων τὸν ἔσχατον κίνδυνον, καὶ ἐξήτει νὰ τοῦ φέρουσι τὸ ταχύτερον ἰατροῦς, διὰ νὰ σβέσῃ ἐκείνην τὴν κάμινον.

Μόλις δὲ ἐκόπασε τὸ κακὸν καὶ ἐσκέπτετο διὰ τὴν συνέχισιν τῆς ὁδοιπορίας πρὸς τὴν Κουκουσὸν, εἰδὼς ἦλθεν, ὅτι πλῆθος ἀπειρον τῆς ἀγρίας φυλῆς τῶν Ἰσαύρων διέτρεχε τὴν χώραν τῶν Καισαρέων καὶ εἶχον κατακαύσει καυόπολιν τινά. Ἀλλ' ἐνῷ οἱ κάτοικοι ὅλης τῆς Καισαρείας κατεῖχοντο ἀπὸ τὸν φόβον τῆς προσβολῆς καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ γέροντες ἔτρεχον νὰ βοηθήσωσι εἰς τὴν φύλαξιν τοῦ τείχους, μία συμμορία μοναχῶν, ὁργάνων τοῦ ἐκεῖ ἐπισκόπου ἐχθρικῶς διακειμένου ἀπέναντι τοῦ Χρυσοστόμου, ἐπέδραμον κατὰ τῆς οἰκίας, εἰς τὴν ὁποίαν οὗτος διέμενε, καὶ ἠπέλουν νὰ τὴν κατακαύσωσι καὶ νὰ τὸν φονεύσωσι, ἂν δὲν ἐξήρχετο ἀμέσως, ὅπως ἐγκαταλείψῃ τὴν Καισαρείαν καὶ λάβῃ τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸν τόπον τῆς ἐξορίας του.

Ματαίως τὰ ὄργανα τῆς ἐξουσίας προσέτρεξαν νὰ τὸν προστατεύσωσι.

Αἱ ὁρδαὶ τῶν μοναχῶν ἐκτύπησαν τοὺς στρατιώτας καὶ ἠπέλουν, ὅτι θὰ τοὺς ἐτραυμάτιζον.

Οἱ στρατιῶται τότε ἀπετάθησαν πρὸς τὸν Χρυσοστόμον.

— Φύγε ἂν ἐδῶ, τῷ ἔλεγον· καὶ ἂν ἀκόμη σὲ συλλάβουν οἱ ληστρικοὶ Ἰσαυροὶ, προτίμησέ το, διὰ νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃς ἀπὸ τὰ θηρία ταῦτα.

Ὑπὸ τοιαύτην ἀγρίαν ἐπίθεσιν ἡ φλόξ τοῦ πυρετοῦ κατέλαβε καὶ πάλιν τὸ σῶμα τοῦ ἁγίου ἀνδρός. Χωρὶς δὲ νὰ ἀναχαιτισθῇ ἀπὸ τὸν φόβον τῶν Ἰσαύρων ἀνεχώρησε.

Συγκινητικὰ τότε παρεστάθησαν σκηναί.

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς κληρικοὺς ἐλθόντες κονφίως πρὸς αὐτόν, ὅτε ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν πόλιν, τῷ ἔλεγον: «Ἀπελθε εἰς Ἰσαύρους ἐμπέσον, μόνον ἡμῶν ἀπαλλάγηθι. «Ὅπου γὰρ ἂν ἐμπέσῃς, εἰς ἀσφάλειαν ἐμπίπτεις, ἂν ἡμετέρας διαφύγεις χεῖρας».

Γυνὴ τις ἀγαθὴ, ἡ Σελευκία, οἰκίτρια τὴν κατάστασιν τοῦ Χρυσοστόμου, τῷ προσέφερεν ἄσπλον διὰ τὴν νύκτα τὴν ἑπαυλὴν τῆς, ἥς ἀπείχε πέντε μίλια ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἀλλ' ὁ Ἐπίσκοπος τῆς Καισαρείας πληροφορηθεὶς, τὴν διέταξε, ἐλθὼν κατὰ τὸ μεσονύκτιον, νὰ ἐκδιώξῃ τὸν φιλοξενούμενόν τῆς.

Ἡ γυνὴ ἠντροπή νὰ εἶπῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ ἔπλασεν ὅτι, πρέπει νὰ φύγῃ, διότι ἔρχονται οἱ Ἰσαυροὶ. Τότε ὁ συνοδεύων τὸν Χρυσοστόμον ἱερεὺς ἦλθε μὲ ὄρμην καὶ βοήν, ἐνῷ ἐκεῖνος ἐξηντημένος ἐκοιμᾶτο, καὶ ἐξυπνήσας αὐτὸν τῷ εἶπε. — «Σῆνω, παρακαλῶ, οἱ βάρβαροι ἔφθασαν» ἐδῶ πλησίον εἶναι».

Καὶ ἡ νύξ ἦτο ἀσέληνος, μέση νύξ, σκοτεινὴ, ὅλοι δὲ οἱ ἐν τῇ ἑπαύλει τοὺς εἶχον ἐγκαταλείψει. Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ;

Φλογισμένος ἀπὸ τὸν πυρετὸν ὁ Χρυσοστόμος, ἐσηκώθη καὶ διέταξε νὰ ἀνάψουν λαμπάδες. Ἀλλ' ὁ συνοδὸς τοῦ ἱερέως, φοβηθεὶς μήπως ὁδηγηθῶσιν ἀπὸ τὸ φῶς οἱ ἐχθροί, τὰς ἔσβεσεν.

Ἀνῆλθεν ἔπειτα ὁ σεπτὸς ἐξόριστος εἰς τὸ φορεῖον, ἀλλ' ἦτο σκότος, καὶ τραχὺς ὁ δρόμος, ἀνηφορικὸς καὶ γεμάτος λίθων, παρ' ὀλίγον δὲ εἰς τι σημεῖον ἀνατραπέντος τοῦ φορείου νὰ φανευθῇ ὁ βασταζόμενος.

Εὐτυχῶς ἐπρόλαβε νὰ πηδήσῃ καὶ κρατούμενος ἀπὸ τὸν πιστόν του ἱερέα ἐβάδιζε συρόμενος εἰς μέρη δύσβατα ὄρεινά, ἀναλισκόμενος διαρκῶς ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ, καὶ περιμένων ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν νὰ ἐμπέσῃ εἰς χεῖρας τῶν Ἰσαύρων.

Ἀλλ' ἡ θεία Πρόνοια τὸν διέσωσε.

Τοιαύτη ὁμως ὑπῆρξεν ἡ ὁδυνηρὰ τῆς ψυχῆς του ἐντύπωσις, καὶ τόσον τὸν ἐπλήγωσεν ἡ ἀγρία καὶ ἀπάνθρωπος καὶ θηριώδης καταδίωξις αὐτῆς, τῆς πλειονότητος τῶν συγχρόνων του ἱεραρχῶν, ὥστε πυρακτώνων καὶ στιγματίζων μὲ αἰῶνον στίγμα τὴν ἀγριότητα τῶν διωκτῶν τοῦ Ἐπισκόπου, ἐξέφερε τὰ πύρινα αὐτὰ λόγια, πύρινα διὰ τοὺς ἀσυνειδήτους Ἐπισκόπους πάσης ἐποχῆς:

«Οὐδένα δέδοικα ὡς τοὺς Ἐπισκόπους, πλὴν ὀλίγων». Ἦτοι· Κανένα δὲ φοβεῖμαι ὅσον τοὺς Ἐπισκόπους, ἐξαιρεμένων ὀλίγων. (Βλέπε Χρυσοστόμου ἐπιστολὴ ΙΔ' πρὸς τὴν Ὀλυμπιάδα).

Ἀρχιμ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΝΑΣΛΙΜΗΣ

ΤΟΥ ΕΠΑΜΕΙΝΩΝΔΑ Ἡ ΑΦΙΛΟΧΡΗΜΑΤΙΑ

Ὁ Ἐπαμεινώνδας Στρατηγὸς τῶν ἀρχαίων Θηβῶν ἦτο ἄκρως ἀφιλοχρήματος, καὶ εὗρισκεν εὐχαρίστησιν εἰς τὴν στέρησιν καὶ τὴν πτωχείαν.

Μέλλον ποτὲ νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἐδανείσθη διὰ τὴν ἀποσκευὴν του πενήντα δραχμὰς· καὶ ὁμως ἀπέρριψε δωρεὰν δισχιλίων χρυσῶν, τὴν ὁποίαν ἠθέλησε νὰ τοῦ κάμῃ ὁ Ἰάσων ὁ μονάρχης τῶν Θεσσαλῶν.

Οἱ φίλοι τοῦ προσεπάθουν νὰ τὸν πείσωσιν ὅπως δέχεται γενναίως προσφοράς των. Ἐκεῖνος δὲ ἀπήντα ὅτι δέχεται μόνον νὰ φροντίζωσι μαζὶ διὰ τὴν παρηγορίαν τῶν δυστυχῶν.

Ἀρταξέρξης, ὁ βασιλεὺς τῆς Περσίας, τῷ ἔσται-

Ο

Γραφεῖα : Ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 7— Ἀθήναι
Τηλέφ. 33.839

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐξάμηνος δαυχ. 7.000—Ἐτησίᾳ δαυχ. 12.000
Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.50—Ἐτησίᾳ δολ. 5

Ἐμβλήματα Συνδρομῶν

Ἐμβλήματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιτο-
γῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Σεβασμ. Μεγαρίδος
κ. Χριστοφόρον, Χαλκοκονδύλη 7— Ἀθήναι

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ὁ Ἐπίσκοπος Μεγαρίδος κ. Χριστοφόρος

Διεύθυνσις Τυπογραφείου
Ὁδὸς Θεμιστοκλέους 33— Ἀθήναι.

λε τὸν ἐκ Κυζίκου Διομέδοντα φέροντα πρὸς αὐτὸν
μεγάλην ποσότητα χρημάτων. Ὁ δὲ Ἐπαμεινώνδας
τῷ ἔδωκε τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν: «Ἄν τὰ φρονήματα
τοῦ Ἀρταξέρξου εἶναι σύμφωνα μετὰ τὰ τῆς πατρί-
δος μου, δὲν ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ τὰ δῶρά του, διὰ
νὰ εἶμαι φίλος του. Ἄν ὅμως ἐξ ἐναντίας δὲν εἴ-
ναι, ὅλον τὸ χρυσίον τῆς βασιλείας του δὲν δύναται
νὰ με καταστήσῃ προδότην τοῦ χρέους πρὸς τὴν
πατρίδα μου».

Εἷς τινα ἐκστρατείας ἐμαθεν, ὅτι ὁ ἐπιτετραμ-
μένος νὰ κρατῇ τὴν ἀσπίδα του ἐπώλησεν ἕνα
αἰχμαλώτου. Κράξας δὲ αὐτὸν ἀμέσως: «Δός μοι
ὀπίσω τὴν ἀσπίδα μου, τῷ εἶπε· διότι ἀφοῦ ἀργύ-
ριον αἰσχροκερδίας ἐμόλυνε τὰς χεῖρας σου, εἶσαι ἀ-
νάξιός εἰς τὸ ἐξῆς νὰ με ἀκολουθεῖς εἰς τοὺς κιν-
δύνους.

**Συνταγματική, Νομικὴ καὶ Κανονικὴ ἀνάπτυξις
τοῦ Παλαιομερολογιτικοῦ ζητήματος**

Ἐξεδόθη τὸ ὑπὸ τὸν ὄψιν τίτλον Βιβλίον τὸ ὁ-
ποῖον περιέχει:

1) Ὅσα ἐγράφησαν διὰ τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα
ὑπὸ ἐδικῶν, ἀπὸ Συνταγματικῆς καὶ Νομικῆς ἀπόψεως.

2) Ὅσα ἐγράφησαν διὰ τὸ ζήτημα τοῦτο ἀπὸ Κανο-
νικῆς ἀπόψεως (γνώμαι τῶν Πατριαρχῶν, Μητροπολι-
τῶν, Καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἐδικῶν Κανο-
νολόγων).

3) Τὰς ἐγκυκλίους καὶ διαταγὰς τὰς ὁποίας ἐξέδω-
καν ἂν ἀρχῆς μέχρις σήμερον αἱ Κρατικαὶ Ἀρχαὶ ἐν
σχέσει πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο.

4) Ἀποφάσεις ἀθροιστικὰς τῶν πολιτικῶν Διαστη-
ρίων ἀφορώσας μνησθέντας Κληρικούς μας ἐπὶ ἀντι-
ποιήσῃ Ἀρχῇ.

Τὸ Βιβλίον τοῦτο ὁπορευομένως θὰ ἀγοράσῃσι τὰ
Συμβόλια τῶν ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα Παρχῶν μας, ἅπαντες
οἱ Ἱεροὶ Νεοὶ καὶ ἀπαξάπαντες οἱ Κληρικοὶ μας, ἐφ'
ὅσον τυγχάνει τοῦτο, λόγω τοῦ περιεχομένου του, ἀπι-
ραίτητον διὰ πάντας τοὺς ἀνοήτους.

Ἡ τιμὴ του ὁρίσθη διὰ τοὺς ἀνωτέρω, εἰς Δραχμὰς
30.000 διὰ δὲ τοὺς λοιποὺς βουλομένους ν' ἀπαρτίσωσι
τοῦτο εἰς Δραχμὰς 50.000

Καθίσταται γνωστὸν εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους ὅτι
τὰ βιβλία ἀφ' ἑνὸς τοῦ Συνεδρίου καὶ ἀφ' ἑτέρου Ἀσ-
φαλοῦ τοῦ Τρωδίου ὑπεστηρίχθησαν εἰς δραχμὰς 5.000
ἐπαιστον ἵνα γίνωσι προσὰς εἰς πάντας τοὺς ἡμετέρους
Χριστιανούς.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Καθίσταται γνωστὸν τοῖς εὐλαβεστάτοις Κληρι-
κοῖς τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγιοτάτης Ἐκκλησίας τῶν Γ.
Ο. Χ. Ἑλλάδος ὅτι ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀποφασίσασα
τὴν ἀναδιοργάνωσιν ἐν γένει τῆς Ἐκκλησίας ἠκύ-
ρωσε τὰς ταυτότητας καὶ τοὺς διορισμοὺς τοὺς μέ-
χρι τοῦδε ἐκδοθέντας καὶ κατὰ συνέπειαν· καλοῦνται
ἅπαντες οἱ Κληρικοὶ ἡμῶν ὅπως ἀποβάλωσιν αἰτη-
σιν ἐκδόσεως νέας ταυτότητος συνοδευομένην ὑπὸ
μίας φωτογραφίας, ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν ἀνανέωσιν
τῶν διορισμῶν δ' ἀποφασίσῃ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος.

Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Κατὰ τὰς ἐορτὰς τοῦ Ἁγίου Πάσχα τὰ Φιλό-
πρωχα Ταμεῖα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγιοτάτης Ἐκκλησίας
διένειμαν ἀναλόγως τῶν δυνάμεων τῶν τὰ κάτωθι πο-
σὰ εἰς τοὺς πτωχοὺς τῆς ἐνορίας τῶν.

Δι' ὃ καὶ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἡμῶν ἐκφράζει τὴν εὐ-
αρέσκειαν Αὐτῆς πρὸς τοὺς εὐλαβεστάτους Κληρι-
κοὺς Προέδρους τῶν Διοικ. Συμβουλίων τῶν Ἑνορια-
κῶν Φιλοπτώχων Ταμείων καὶ πρὸς τὰ μετ' αὐτῶν
συνεργαζόμενα μέλη Κυρίας καὶ Δεσποινίδας. Ἐδχε-
ται δὲ πᾶσι τοῖσις τὴν ἀπὸ Θεοῦ ἀνταπόδοσιν.

1) Ἑνор. Φιλόπτ. Ταμ. Ἀγίου Φιλίππου Πειρ.
διένειμε Δρχ. 914.85.

2) Ἑνор. Φιλόπτ. Ταμ. Ἀγ. Ἀρτεμίου Κορυδα-
λοῦ διένειμε Δρχ. 225.000.

3) Ἑνор. Φιλόπτ. Ταμ. Ἀγ. Δημητρίου Ἀθηνῶν
διένειμε Δρχ. 205.750.

4) Ἑνор. Φιλόπτ. Ταμ. Μεταμορφώσεως τοῦ Σω-
τῆρος Ἀθηνῶν διένειμε Δρχ. 590.450.

5) Ἑνор. Φιλ. Ταμ. Ἀγ. Παύλου Πειραιῶς διέ-
νειμε εἰς πτωχοὺς Δρχ. 477.000
Ἐνέδυσσε 15 ὀρφανὰ ἀξίας » 300.000

Σύνολον Δρχ. 773.000

6) Ἑνор. Φιλόπτ. Ταμ. Εὐαγγελιστρίας Πειραιῶς
διένειμε Δρχ. 1.500.000.

7) Ἑνор. Φιλοπτ. Ταμείου Ἀγ. Παρασκευῆς Ἀ-
θηνῶν διένειμε Δρχ. 600.000.

8) Ἑνор. Φιλόπτ. Ταμ. Ἀγ. Ἀποστόλων Ἀθηνῶν
διένειμε Δρχ. 500.000

ΤΑΜΕΙΟΝ

Ἀλληλοβοηθείας Κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας
τῶν Γ. Ο. Χ. Ἑλλάδος

Τὸ Ταμεῖον τοῦτο ἱδρύθη κατόπιν ἀποφάσεως τῆς
Ἱερᾶς Συνόδου καὶ βάσει τοῦ ὑπ' ἀριθ. 23 ἀρθροῦ
τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ ἀνεγνωρισμένου Σωματείου
«Γενικὸν Φιλοπτώχων Ταμεῖον τῆς Ἐκκλησίας τῶν
Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος» τοῦ ὁποίου τὸ Ταμεῖον τοῦτο θὰ
τυγχάνει Φιλανθρωπικὸν ἴδρυμα καθ' ὃ προβλέπει τὸ
ὡς ἀνωτέρω ἀρθρον.

Σκοπὸς τοῦ Ταμείου τοῦτου τυγχάνει ἡ παροχὴ
βοηθείας εἰς ἀσθενούσας, εἰς ἀνεν θέσεως, εἰς ἐμπε-
ριστάτους καὶ εἰς ἀνικάνους πρὸς ὑπηρεσίαν κληρι-
κοῦ παντὸς βαθμοῦ.

Πόροι τοῦ Ταμείου τοῦτου τυγχάνουσιν αἱ μηνι-
αὶ συνδρομαὶ τῶν κληρικῶν μελῶν αὐτοῦ καὶ ἡ
μηνιαία ἐνίσχυσις τοῦτου ἐκ τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου
τοῦ Γεν. Φιλοπτώχου Ταμείου διὰ πᾶσοδ' ὅπερ θέλει
καθορίσῃ προσεχῶς τὸ Συμβούλιον.

Εἰδικὸς ὁργανισμὸς τοῦ Ταμείου Ἀλληλοβοηθεί-
ας τῶν Κληρικῶν θὰ συνταχθῇ προσεχῶς καὶ θὰ ἐγ-
κριθῇ ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τοῦ Σωματείου τοῦ Γεν.
Φιλοπτώχου Ταμείου ὡς καθορίζῃ τὸ ὑπ' ἀριθ. 23
ἀρθρον τοῦ Καταστατικοῦ αὐτοῦ.

Ἄπαντες οἱ Κληρικοὶ παντὸς βαθμοῦ ἀνήκοντες
εἰς τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν ὁπορευομένως θὰ ἀνή-
κουσι καὶ εἰς τὸ Ταμεῖον Ἀλληλοβοηθείας

Ἡ ὁπορευομένη μηνιαία Συνδρομὴ τῶν μελῶν ὡ-
ρίσθη εἰς 10.000 Δραχμὰς.

Ἡ προαιρετικὴ δὲ αὐτῶν συνδρομὴ κατὰ βούλη-
σιν Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου